

Daniels bok – nummer sextioåtta

Avslöjandet av det profetiska budskapet i Hesekiel kapitel åtta: söndagslagen och de sista dagarna

Jeff Pippenger
2024-02-01

Hesekiel kapitel åtta är ett av de lättast förståeliga profetiska kapitlen i Skrifterna. Kapitlet har en tydlig utgångspunkt.

Och det skedde i det sjätte året, i sjätte månaden, på femte dagen i månaden, medan jag satt i mitt hus och Juda äldste satt inför mig, att Herren Guds hand där föll över mig. Hesekiel 8:1.

Synen har ett tydligt slut i kapitel elva.

Därefter lyfte Anden upp mig och förde mig i en syn genom Guds Ande till Kaldeen, till dem som var i fångenskap. Så försvann den syn som jag hade sett från mig. Sedan talade jag till dem som var i fångenskap om allt det som Herren hade visat mig. Hesekiel 11:24, 25.

Synen i kapitel åtta börjar på den femte dagen i den sjätte månaden av det sjätte året, just en dag innan datumet sammanfaller med ”666”, och mycket riktigt handlar synen om söndagslagen, som är vilddjurets märke, vars tal är ”laglöshetens människas” tal, och även talet för det åttonde riket som är av de sju. De som vinner seger över talet ”666” får Guds sigill, och i kapitel nio sätts Guds sigill på Guds trogna folk i de sista dagarna.

Och jag såg ett annat tecken i himmelen, stort och underbart: sju änglar med de sju sista plågorna; ty i dem fullbordas Guds vrede. Och jag såg liksom ett glashav blandat med eld; och dem som hade vunnit seger över vilddjuret och över dess bild och över dess märke och över talet på dess namn stå på glashavet med Guds harpor. Och de sjunga Moses’, Guds tjänares, sång och Lammets sång och säga: Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud Allsmäktig; rättfärdiga och sanna äro dina vägar, du de heligas Konung. Uppenbarelséboken 15:1–3.

Strax före nådatidens slut (ty de sju änglarna med de sju sista plågorna kommer att utgjuta Guds vrede i nästa kapitel i Uppenbarelséboken) identifieras Guds sista tidens folk. De har vunnit seger över fyra ting. Det ord som översatts med seger betyder att övervinna. De trogna har övervunnit vilddjuret, vilddjurets bild, vilddjurets märke och talet på dess namn. Segern innefattar det faktum att de förstår vad de fyra symbolerna representerar. Det är endast en mycket liten andel av människorna som vet vad dessa fyra profetiska symboler faktiskt representerar.

Världen brukade veta att påvedömet var den stora skökan i kapitel sjutton, men såsom Guds Ord angav, glöms förståelsen av skökan i Tyrus, som bedriver otukt med jordens kungar, bort under Förenta staternas historia. Att vinna seger över vilddjuret innebär att rätt dela sanningens ord genom att fastslå att vilddjuret i Bibelns profetia är påvedömet. I det allra nästa kapitlet leder draken, vilddjuret och den falske profeten världen till Harmagedon, och Guds trofasta i de sista dagarna måste veta vilka dessa tre makter är.

Och den sjätte ängeln tömde sin skål över den stora floden Eufrat; och dess vatten torkade bort, så att vägen bereddes för kungarna från östern. Och jag såg tre orena andar, lika grodor, komma ut ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun. Ty de är onda andars andar, som gör tecken, och som går ut till kungarna på jorden och i hela världen för att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges, stora dag. Se, jag kommer som en tjuv. Salig är den som vakar och bevarar sina kläder, så att han inte går naken och man ser hans skam. Och han samlade dem på den plats som på hebreiska kallas Harmagedon. Uppenbarelseboken 16:12–16.

Segern över vilddjuret är segern i att rätt förstå vem vilddjuret är. Det nyss anförda avsnittet uttalar en välsignelse över dem som vakar och bevarar sina kläder, men vid den sjätte plågan har nådatiden fullt ut avslutats för alla människor. När Mikael träder upp, avslutas människans nådatid, och därefter utgjuts de sju sista plågorna. Det finns ingen möjlighet att byta kläder efter nådatidens avslutning, ändå är en varning förknippad med den sjätte plågan. Den varningen gäller att ha den rätta förståelsen av vilddjuret innan nådatiden avslutas, och om du inte har den förståelsen, kommer du att förlora Kristi rättfärdighets klädnad före nådatidens slut.

”De som blir förvirrade i sin förståelse av ordet, som inte förmår inse antikrists betydelse, kommer säkerligen att ställa sig på antikrists sida. Nu finns ingen tid för oss att assimileras med världen. Daniel står i sin lott och på sin plats. Daniels och Johannes profetior skall förstås. De uttolkar varandra. De förmedlar till världen sanningar som var och en bör förstå. Dessa profetior skall vara vittnesbörd i världen. Genom sin uppfyllelse i dessa sista dagar kommer de att förklara sig själva.” Kress Collection, 105.

Om en människa inte förstår att antikrist är påvedömet, kommer hon att hamna på påvedömet sida, eller, som Johannes skrev, vandra naken och blotta sin skam. Att vinna seger över vilddjuret är att förstå att vilddjuret är den påvliga makten och allt det som uppenbaras om den påvliga makten. De som vinner segern och förstår att påvedömet är syndens människa, behöver förstå att påvedömet avbild representerar principen om föreningen mellan kyrka och stat, där kyrkan har kontroll över förhållandet.

I Daniels bok framställs odjurets struktur, som är föreningen av kyrka och stat, som förödelsens överträdelse. Överträdelse är synd, och den synd som formar det påvliga odjuret är när kungar överlämnar sin makt åt den påvliga myndigheten. Genom att göra detta begår de andlig otukt, vilket är Daniels förödelsens överträdelse och Johannes bild åt odjuret.

Att vinna seger över den påvliga avbilden är att genom Guds ord förstå att Förenta staterna först ingår detta förhållande och stadfäster det genom den snart kommande söndagslagen, och därefter tvingar hela världen att anta samma förhållande.

Det förhållande mellan kyrka och stat som kommer att påtvingas jorden av Förenta staterna består i att envärldsregeringen (Förenta nationerna) ingår en allians med påvedömet som den styrande makten i dessa arrangemang. Att vinna seger över vilddjurets bild innebär att genom Guds profetiska ord förstå att vilddjurets bild representerar just dessa ting.

Att vinna seger över vilddjuret och vilddjurets bild innefattar att vinna förståelse för vilddjurets (påvedömet) auktoritetstecken.

Vilddjurets märke är det påtvingade iakttagandet av söndagen som Guds sabbat. För att vinna seger över märket krävs förståelse av att söndagsdyrkan är soldyrkan och att den inte är något mindre än hednisk Baalsdyrkan. I segern ingår sanningen att ingen tar emot vilddjurets märke förrän det påtvingas människorna.

”Men kristna i tidigare generationer iakttog söndagen i den förmodan att de därigenom höll Bibelns sabbat; och det finns nu sanna kristna i varje kyrka, den romersk-katolska gemenskapen ingalunda undantagen, som uppriktigt tror att söndagen är sabbaten enligt gudomlig bestämmelse. Gud godtar deras uppriktiga uppsåt och deras redbarhet inför Honom. Men när söndagsfirandet skall påtvingas genom lag, och världen skall upplysas om den sanna sabbatens förpliktelse, då kommer var och en som överträder Guds bud för att lyda ett påbud som inte har högre auktoritet än Roms, därigenom att ära påvedömet över Gud. Han visar Rom och den makt som genomdriver den av Rom förordnade institutionen sin vördnad. Han tillber vilddjuret och dess bild. När människor då förkastar den institution som Gud har förklarat vara tecknet på Hans auktoritet och i dess ställe hedrar det som Rom har valt till kännetecknet på hennes överhöghet, kommer de därigenom att ta emot tecknet på trohet mot Rom — ’vilddjurets märke’. Och det är inte förrän denna fråga så tydligt har framställts för folket, och de har ställts inför valet mellan Guds bud och människors bud, som de som fortsätter i överträdelse kommer att få ’vilddjurets märke’.” The Great Controversy, 449.

De som vinner seger över vilddjuret, vilddjurets bild och vilddjurets märke måste också vinna seger över talet för dess namn. Under den period i historien då Tyros sköka inte var bortglömd, visste den protestantiska världen att påvedömet var antikrist. De visste att Paulus hade identifierat påvedömet som ”den laglöse”, ”syndens människa”, ”laglöshetens hemlighet” och ”fördärvets son; som står emot och upphöjer sig över allt som kallas Gud eller föremål för dyrkan, så att han såsom Gud sätter sig i Guds tempel och visar sig vara Gud.” Men nu har den stora skökan från Tyros blivit bortglömd.

I gångna tidsåldrar förekom olika tillämpningar av isopsefi, eller gematria, vilka visade att talet ”666” symboliskt representerade påvedömet. Ett klassiskt exempel på detta är att orden Vicarius Filii Dei är skrivna på påvens mitra. Vicarius Filii Dei, vilket betyder ”Guds Sons ställföreträdare”, och syftar därmed på hans anspråk att sitta i Guds tempel och göra anspråk på att vara Gud. De latinska bokstäverna i Vicarius Filii Dei motsvarar talet sex hundra sextiosex.

Odjuret, som är påvemakten, identifieras genom sitt tal, och hans tal är ”666”, men syndens människa fick ett dödligt sår år 1798 och har blivit glömd. I de sista dagarna skall det dödliga såret helas, och helandet av det dödliga såret visar att Förenta staterna först upprättar en bild åt odjuret inom sin egen nation och därefter tvingar världen att göra detsamma.

Världens bild av vilddjuret är både tvåfaldig och trefaldig. Profetiskt är den tvåfaldig, eftersom den utgörs av en förening av kyrka och stat, men den är trefaldig genom att den består av draken, vilddjuret och den falske profeten. När den trefaldiga föreningen av just de makter som skall leda

världen till Harmageddon upprättas, kommer den att vara vilddjuret, som är det åttonde riket och som är av de sju, och den kommer också att vara den trefaldiga föreningen av det sjätte riket. Talet på vilddjurets namn i de sista dagarna är återigen ”666”, ty det representerar tre riken som vart och ett är en del av det sjätte riket.

Att få seger över vilddjuret, dess bild, dess märke och talet för dess namn är att förstå gåtan att ”den åttonde är av de sju”, vilket är hemligheten i Daniel två, som Daniel bad om att få förstå. Det är en del av Jesu Kristi uppenbarelse som avförseglas strax innan nådatiden avslutas, ty såsom Johannes sade: ”tiden är nära.” Av denna anledning framställs de som får den segern såsom varande med de änglar som utgjuter plågorna, ty de får segern, eller den nödvändiga profetiska förståelsen, strax innan nådatiden avslutas.

De som förstår att Jesu Kristi uppenbarelse avförseglas strax före nådatidens slut, och att talet ”666” är ett inslag i den synen, kommer inte att förbise att synen i Hesekiel kapitel åtta börjar på den femte dagen (vilket är dagen före den sjätte dagen), i den sjätte månaden av det sjätte året. Vid slutet av kapitel åtta böjer tjugofem män sig ned inför solen, och kapitel nio identifierar dem som får Guds sigill.

Sammanhanget för synen är vilddjurets märke och Guds sigill, och synen öppnas strax innan nådatiden avslutas vid söndagslagen, sådan den förebildas genom talet ”666”. Men den nådatidens slut som identifieras som inträffande vid söndagslagen i Förenta staterna är inte den mänskliga nådatidens slut; det är nådatidens slut endast för sjundedagsadventister.

Synen framställs som ägande rum inom Jerusalem, vilket är en symbol för Sjundedagsadventistsamfundet. Vid söndagslagen i Förenta staterna är sjundedagsadventisterna den enda grupp som då och där hålls ansvarig inför ljust om sabbaten.

”Om sanningens ljus har blivit framlagt för dig och uppenbarat sabbaten i det fjärde budet samt visat att det inte finns någon grund i Guds Ord för söndagsfirande, och du ändå håller fast vid den falska sabbaten och vägrar att helga den sabbat som Gud kallar ”min heliga dag”, tar du emot vilddjurets märke. När sker detta?—När du lyder den förordning som befäller dig att upphöra med arbete på söndagen och tillbe Gud, medan du vet att det inte finns ett enda ord i Bibeln som visar att söndagen är något annat än en vanlig arbetsdag, samtycker du till att ta emot vilddjurets märke och vägrar Guds sigill. Om vi tar emot detta märke på våra pannor eller i våra händer, måste de domar som har uttalats över de olydiga drabba oss. Men den levande Gudens sigill sätts på dem som samvetsgrant håller Herrens sabbat.” Review and Herald, 27 april 1911.

Synen i Hesekiel kapitel åtta till kapitel elva identifierar den historia som leder fram till nådatidens slut för Jerusalem. Den framställs som ägande rum endast en dag innan talet ”666” inträder, och kapitel åtta identifierar ett tilltagande uppror inom Jerusalem som kulminerar i att de ledande männen böjer sig för solen och därmed tar emot vilddjurets märke.

Kapitel nio framställer en ängel som går genom Jerusalem (och därmed anger en fortskridande utveckling) och sätter ett sigill på en viss klass innan de förstörande änglarna därefter dödar alla som inte har sigillet. Båda kapitlen framställer en fortskridande historia som leder fram till

söndagslagen, där den ena klassen böjer sig för solen och den andra tar emot Guds sigill. De ogudaktiga avlägsnas därefter från Jerusalem, ty söndagslagen skiljer de ogudaktiga från de visa.

Den besegling som framställs i Hesekiel kapitel nio är samma besegling som framställs i Uppenbarelsboken kapitel sju.

”Om sådana scener som denna skall komma, sådana oerhörda domar över en skyldig värld, var skall då tillflykten finnas för Guds folk? Hur skall de skyddas till dess att vreden har gått över? Johannes ser naturens element – jordbävning, storm och politisk strid – framställda såsom hållna tillbaka av fyra änglar. Dessa vindar hålls under kontroll till dess Gud ger befallning att släppa dem lösa. Däri ligger Guds församlings trygghet. Guds änglar utför hans befallning och håller jordens vindar tillbaka, så att vindarna inte skall blåsa över jorden, inte heller över havet eller över något träd, förrän Guds tjänare har blivit beseglade på sina pannor. Den väldige ängeln ses stiga upp från öster (eller soluppgången). Denne mäktigaste av änglar har i sin hand den levande Gudens sigill, eller hans sigill som ensam kan ge liv, han som kan inskriva på pannorna det märke eller den inskrift åt dem som skall tilldelas odödlighet, evigt liv. Det är denne högste ängels röst som hade myndighet att befalla de fyra änglarna att hålla de fyra vindarna i styr till dess att detta verk var fullbordat och till dess att han skulle ge befallningen att släppa dem lösa.”

”De som övervinna världen, köttet och djävulen skall vara de gynnade som får den levande Gudens sigill. De vilkas händer inte är rena, vilkas hjärtan inte är rena, skall inte ha den levande Gudens sigill. De som planerar synd och utför den skall gås förbi. Endast de som, i sin hållning inför Gud, intar ställningen såsom sådana som omvänder sig och bekänner sina synder på den stora antitypiska försoningsdagen, skall erkännas och märkas såsom värdiga Guds beskydd. Namnen på dem som ståndaktigt ser fram emot och väntar och vakar inför sin Frälsares uppenbarelse—mer ivrigt och innerligt än de som väntar på morgonen—skall räknas bland dem som är beseglade. De som, medan hela sanningens ljus strålar över deras själar, borde ha gärningar som motsvarar deras bekända tro, men låter sig lockas av synden, reser avgudar i sina hjärtan, fördärvar sina själar inför Gud och besmittar dem som förenar sig med dem i synd, skall få sina namn utplånade ur livets bok och lämnas i midnattsmörker, utan olja i sina kärl med sina lampor. ’Men för er som fruktar mitt namn skall rättfärdighetens sol gå upp med läkedom under sina vingar.’”

”Denna försegling av Guds tjänare är densamma som visades för Hesekiel i en syn. Johannes hade också varit ett vittne till denna högst häpnadsväckande uppenbarelse. Han såg havet och vågorna brusa, och människors hjärtan svikta av fruktan. Han såg jorden skakas och bergen föras mitt ut i havet (vilket bokstavligen äger rum), dess vatten brusa och vara upprört, och bergen skaka av dess svall. Han fick se plågor, farsoter, hungersnöd och död fullgöra sitt fruktansvärda uppdrag.” Testimonies to Ministers, 445.

Beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen i Uppenbarelsbokens sjunde kapitel framställs också i Hesekiels nionde kapitel, och den beseglade ängeln är den mäktigaste ängeln, som stiger upp från öster. De som går förlorade, vars namn utplånas ur livets bok, framställs som sådana som ”icke hade olja i sina kärl tillsammans med sina lampor”. De två klasserna i synen i Hesekiels åttonde till elfte kapitel är de kloka och de fåvitska jungfrurna i Matteus tjugofem, och de är därför adventister.

Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25 belyser också adventfolkets erfarenhet. The Great Controversy, 393.

Syster White identifierar uttryckligen Jerusalem i Hesekiels syn som adventismen:

”Guds sanna folk, som bär Herrens verks anda och själars frälsning i sitt hjärta, kommer alltid att se synden i dess verkliga, syndiga karaktär. De kommer alltid att stå på den trogna och rättframma tillrättavisningens sida när det gäller de synder som så lätt ansätter Guds folk. Särskilt i det avslutande verket för församlingen, i beseglingens tid för de etthundrafyrtiofyra tusen, som skall stå utan fläck inför Guds tron, kommer de att djupast känna orätten hos Guds bekännande folk. Detta framställs med kraft genom profetens bild av det sista verket under gestalten av männen, var och en med ett fördärvsvapen i sin hand. En man bland dem var klädd i linne och hade ett skrivdon vid sin sida. Och Herren sade till honom: Gå mitt igenom staden, mitt igenom Jerusalem, och sätt ett tecken på pannan på de män som suckar och ropar över alla de styggelser som bedrivs därinne.” Testimonies, band 3, s. 266.

Synen i Hesekiel kapitel åtta till elva riktar sig direkt till adventismens historia fram till och vid söndagslagen. Den identifierar de två klasserna av tillbedjare som befinner sig inom Jerusalem (adventismen), och är profetiskt förknippad med Jesu Kristi uppenbarelse, som avförseglas strax före nådatidens slut, ty dess första hänvisningar framställer talet ”666” i profetisk symbolik. Därigenom identifierar den en av de fyra ting som de visa måste vinna seger över i de sista dagarna, och dessa fyra ting utgör en del av ljuset om att den åttonde är ”av de sju”. Uppenbarelsboken femton identifierar också att de som vinner seger över påvedömetts fyra symboliska aspekter sjunger Moses och Lammets sång.

På den dagen, säger Jesaja i det tjugosjunde kapitlet, skall de rättfärdiga i de yttersta dagarna sjunga vingårdssången, en sång som Lammet sjöng när han vandrade bland människorna och som utpekar ett utvalt folk som förbises, medan ett nytt utvalt folk blir utvalt. Den sången sjungs av ”de visa” i de yttersta dagarna under beseglingen i Hesekiel nio och Uppenbarelsboken sju. Hesekiels syn i kapitlen åtta till elva är en del av just den sången.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Guds sanna folk, som bär Anden i Herrens verk och själars frälsning i sitt hjärta, kommer alltid att betrakta synden i dess verkliga, syndiga natur. De kommer alltid att stå på den trogna och rättframma tillrättavisningens sida när det gäller de synder som så lätt ansätter Guds folk. Särskilt i det avslutande verket för församlingen, i beseglingens tid för de etthundrafyrtiofyra tusen som skall stå utan fläck inför Guds tron, kommer de att djupast känna de oförrätter som begås av dem som bekänner sig tillhöra Guds folk. Detta framställs med kraft genom profetens skildring av det sista verket under bilden av männen som var och en hade ett slaktvapen i sin hand. En man bland dem var klädd i linnekläder och hade ett skrivdonshorn vid sin sida. Och Herren sade till honom: Gå genom staden, genom Jerusalem, och sätt ett tecken på pannan på de män som suckar och jämrar sig över alla de styggelser som begås därinne.”

”Vilka är det som i denna tid står i Guds råd? Är det de som i praktiken ursäktar orätt bland Guds bekännande folk och som knotar i sina hjärtan, om inte öppet, mot dem som vill

tillrättavisa synd? Är det de som ställer sig emot dem och hyser sympati för dem som begår orätt? Nej, sannerligen! Om de inte omvänder sig och upphör med Satans verk att förtrycka dem som bär arbetets börda och att hålla syndarnas händer uppe i Sion, skall de aldrig få mottaga märket på Guds beseglande gillande. De skall falla i de ogudaktigas allmänna förstörelse, framställd genom de fem männens verk, de som bär slaktvapen. Lägg noga märke till denna punkt: De som får sanningens rena märke, verkat i dem genom den helige Andes kraft, framställt genom ett märke av mannen i linnekläder, är de ”som suckar och ropar över alla de styggelser som bedrivs” i församlingen. Deras kärlek till renheten och till Guds ära och härlighet är sådan, och de har en så klar insikt om syndens ytterliga syndfullhet, att de framställs såsom varande i ångest, ja, suckande och ropande. Läs nionde kapitlet i Hesekiel.

”Men den allmänna slakten av alla dem som inte på detta sätt ser den vida kontrasten mellan synd och rättfärdighet, och inte känner såsom de gör som står i Guds råd och mottar märket, beskrivs i befallningen till de fem männen med slaktvapen: ’Gå efter honom genom staden och slå: skona inte med ert öga, och visa ingen barmhärtighet: döda till fullständig undergång gamla och unga, både jungfrur och små barn och kvinnor; men kom inte nära någon man som har märket på sig; och börja vid Min helgedom.’ Testimonies, band 3, 266, 267.”